

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ΕΤΟΣ πρώτον, ἐν Ἀθήναις,
ποῦ πλουτίζουν οἱ κηφήνες.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῦντα τρία,
τρέλλα εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀχρηματία.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα—μὴ φορά θὰ βγαίνει μόνο.
Συνδρομὴ μὲς ὅσῃν Ἑλλάδα—δραχμαῖς ἕξη γιὰ τὸ χρόνο.
Ἀλλὰ γιὰ τὰ ἔξω μέρη —δέκα φράγκα καὶ ὅτὸ χέρι.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Τρία φύλλα σὰν κρατῆς, — ἕγινες συνδρομητῆς.
Ἐνα φύλλο μὴ πεντάρα, — δύο φύλλα μὴ δεκάρα.

Ἐννέα Ἰουλίου,
σάλος τοῦ Ὑπουργείου.

Νούμερο δεκαῆξη,
ἀμάν, Χριστέ, κί' ἄς φέξη !

Φωνὴ λαοῦ — φωνὴ Θεοῦ.

Λοιπὸν τὸν Δημητράκη μας τὸν βγάλαμε καὶ πάλι,
καὶ τόσα ζήτω καὶ φωναῖς ἐπήγανε χαλάλι.
Τῶν Ἀθηναίων ἔξαφνα ὁ Δῆμος ἀνεστήθη,
εὐθὺς παρόν καὶ παρελθόν καὶ μέλλον ἐτιμήθη,
κί' ἡ δόξα τὴν Ἑλλάδα μας μὲ δάφνας στεφανώνει,
καὶ ὁ Λεβίδης ὁ γνωστὸς γι' αὐτὸ μᾶς βεβαιώνει.

Λούστρους μᾶς εἶπαν φανερά, ὁ βουλευτὴς φωνάζει,
καὶ τὸν κυρίαρχον λαὸν μ' αὐτὸ ἐνθουσιάζει.
Λούστρους μᾶς εἶπαν; ἔ! λοιπὸν οἱ λοῦστροι θὰ τὸ δεῖξουν,
ὅλοι τὸν ἄσπρο ψήφον τοὺς ὅσῃν Πρίγκηπα θὰ ῥίξουν,
κί' ἔτσι θὰ μάθουν ἀναιδεῖς καὶ φλύαροι καμπόσοι
πόσα ὁ λοῦστρος εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ σὰν θυμῶση.

Καὶ νά! οἱ Ταρλαμπούμπηδες ἀφρίζουν καὶ φω-
[νάζουν,

καὶ πρῶτο πρῶτο Δήμαρχο τὸν Φαναριώτη βγάζουν.

Ἄν ὅμως περισσότερο ἐθύμωναν κομμάτι,
ἔμπορῶσαν νὰ μᾶς ἔβγαζαν κί' αὐτὸν τὸν Μενιδιάτη
φθάνει κί' αὐτὸς γιὰ σύμμαχον νὰ εἶχε τὸν Λεβίδην,
καὶ τὸν Κομπάκη θάχαμε τοῦ Δήμου μας στολίδι.

Ἄμμ' τί θαρρεῖτε;... ὁ λαὸς δὲν εἶναι παῖξε γέλα,
κί' ἅμα τὸν κυρίαρχον κακὴ τὸν σφίξη τρέλλα,
δὲν θέλει τίποτα νὰ ᾄῃ καὶ τίποτα νὰ ξεύρῃ...
Παμβασιλέα εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ ὅποιον εὖρῃ.
Φθάνει νὰ ἔμαθες καλὰ τὸν κόσμον νὰ κουρδίζης,
κί' εὐθὺς τοὺς ψήφους τῆς τρελλῆς ἀγάπης του κερδίζεις.

Καὶ νὰ ὁ πρίγκηψ Δήμαρχος, κί' ἀντήχησεν ἡ σφαῖρα
ἀπὸ ζουρνάδες καὶ βιολιά ἕως ὅσῃν Ἰστρο πέρα.
Κί' ἰδοὺ ὁ εὐγενέστερος λαὸς τῆς ὑψηλίου
μὲς ὅτὸ καταμεσήμερον τῆς τρίτης Ἰουλίου
μὲ τόσαις βούρτσαις παπουτσιῶν σ' ἀμάξια ξαπλωμένους,
τρελλός, φρενήρης, ἄγριος καὶ παραμορφωμένος!

Κί' ἐγλέντα ὁ κυρίαρχος ἀπ' τὸ μεθύσι σκνίπα,
καὶ μὲ μανίας ἔκστασιν τὰ χέρια του ἐκτύπα
ἐδῶ κί' ἐκεῖ δὲν ἄκουε, παρὰ «οἱ λοῦστροι ζήτω,»
ἀκόμη ἀγριώτερος καὶ Καννιβάλου ἦτο,
κί' ἐπήδα μὲς ὅσῃς ἀμαξαῖς, κί' ἐπήδα μὲς ὅτὰ κάρα,
ποῦ μόλις τὸν ἐκύτταζες καὶ σ' ἐπῆγε τρομάρα

Κι' ἰδού! τῶν προπατόρων μας ἐσείσθησαν οἱ τάφοι,
καὶ ἄρθρα ἔγραψαν πλατεῖα οἱ δημοσιογράφοι,
πῶς ἐδοξάσθη ἀληθῶς ἡ πόλις τόσων φώτων,
κι' ἡμέρα ἔλαμψε κι' ἐδῶ μεγάλων γεγονότων.
Ὡς κι' ἡ γυναῖκες ξύπνησαν σὲ τούταις τῆς ἡμέραις,
καὶ πλύστραις τὰ τσεμπέρια των σηκῶσαν γιὰ παντιέραις.

Κι' ὁ Παρθενὼν ἐσεῖετο καὶ τοῦ Διὸς οἱ Στύλοι,
ἀκόμη καὶ τ' Ἀδριανοῦ ἐχόρευε ἡ Πύλη,
οἱ πρόγονοι ἐφάνησαν μὲ στήθη δασωμένα,
ὁ Μαρθὼν ἐπρόβαλλε μὲ τὸ Εἰκοσιένα,
κλεφτῶν τουφέκια βρόντησαν, ἐμύρισαν θυμάρια
καὶ μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε· Ὡς πότε παλληκάρια·

Καὶ ἅμα πρὶν ἐπέρασε ἡ φοβερὴ Δευτέρα,
κι' ἐξεκαρφώθη κάθε μιὰ τοῦ Πρίγκηπος παντιέρα,
κι' ἡσύχασαν τῶν γυναικῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν ἡ γλώσσαις,
ἀπὸ τῆς νέαις βρύσαις μας ἐστείρεψαν καμπόσαις,
ἐκόπη τὸ κατάβρεγμα, καὶ ἄρχισε ἡ σκόνη
τῶν κυριάρχων πολιτῶν τὰ μάτια νὰ στραβῶνῃ.

Καὶ πάλι μετὰ χρόνους τρεῖς κι' ἐννέα δέκα μῆνας
τὰ ἴδια καὶ καλλίτερα θὰ γίνουν 'στὸς Ἀθήνας.
Καὶ πάλι βρύσαις, κάνουλες, κι' ἀπὸ νερὸ πληθῶρα,
καὶ πάλι καταβρέγματα κάθε στιγμὴ καὶ ὥρα,
καὶ τότε πάλι θὰ σεισθῇ ὁ θεῖος Παρθενὼν...
Ζήτω λοιπὸν ὁ Δήμαρχος κι' ὁ Δῆμος Ἀθηνῶν!

Ζήτω καὶ ὁ λαὸς τοῦ Δήμου Πειραιῶς.

Τί νίκη καὶ 'στὸν Πειραιᾶ τοῦ κυριάρχου ἦτον!
τὸ κόμμα ἐθριάμβευσε κι' ἐκεῖ τῶν ξυπολύτων!
Μία παντιέρα 'σήκωσε τὸ κάθε παλληκάρι,
ἔζωγράφισε γιὰ σύμβολο ἓνα γυμνὸ ποδάρι,
τὰ πόδια του τὰ λαϊκὰ εὐθὺς ξεπαπουτσώνει,
καὶ τὰ καλαμοβράκια του 'ψηλὰ ἀνασκουμπώνει.

Καὶ νά! 'στοὺς δρόμους πηλαλεῖ μὲ μάτια πυρωμένα
καὶ «Ζήτω οἱ ξυπολύτοι» φωνάζει ὁλοένα.
'Ακοῦς ἐκεῖ ξυπολύτοις νὰ τοὺς εἰποῦν;... τί φορὴ!
ἀλλ' ὅμως 'στοὺς ξυπολύτοις ὁ θρίαμβος ἀνῆκει,
καὶ γιὰ γεινάτι Δήμαρχος θὰ 'βγῇ ὁ Ὀμηρίδης...
μήπως ἐρέθισε κι' αὐτοὺς ὁ κύριος Λεβίδης;

Ποῖος τὸν πανίσχυρον λαὸν 'μπορεῖ νὰ μὴ τρομάξῃ;
κι' ἂν γελασθῇ ξεβράκωτο κανεὶς νὰ τὸν φωνάξῃ,
δὲν τῶχει τίποτα, θαρρῶ, τὰ ροῦχά του νὰ σχίσῃ,
ξεσκέπαστα ὀπίσθια γιὰ σύμβολο νὰ στήσῃ,
κι' ὁλόγυμνος σὰν τὸν Ἀδὰμ 'στὴν ἐκλογὴ νὰ τρέξῃ,
καὶ ἄρχοντα ξεβράκωτον γιὰ χάρι νὰ ἐκλέξῃ.

Ὁ Ῥάλλης καὶ ὁ Ροῦφος παραιτεῖται, καὶ ἡ πατρις θρηνεῖ καὶ συγκλονεῖται.

Ὡ ἀκουσμα φοικῶδες καταστροφῆς μεγάλης!
ἀφίνει τὸν Τρικούπη ὁ Ροῦφος καὶ ὁ Ῥάλλης.
Καὶ τώρα τῶν Ἑλλήνων τὸ ἔθνος τί θὰ γίνῃ;
'στὰ χέρια τοῦ Τρικούπη καὶ πάλι θ' ἀπομείνῃ,
καὶ τίποτα δὲν τῶχει ἐκεῖνος γιὰ γεινάτι
τὰ Ὑπουργεῖα ὅλα νὰ φορτωθῇ 'στὴν πλάτη.

Καὶ 'στὸ Λονδῖνον γράμμα εἰς τὸν Τομπάζη στέλλει,
καὶ γρήγορα νὰ φθάσῃ ἐδῶ τοῦ παραγγέλλει,
εἰς τοῦ κυρίου Ροῦφου τὴ θέσι νὰ τὸν βάλλῃ...
κι' ἐνῶ γιὰ Ὑπουργεῖο χαζεύουν τόσοι ἄλλοι,
καὶ ἀξιώσεις ἔχω ὑπουργικὰς κι' ἐγώ,
αὐτὸς ζητεῖ νὰ εὕρῃ 'στὴ Λόντρα Ὑπουργό.

Κι' ὁ βασιλεὺς σαστίζει, δὲν ξέρεῖ τί νὰ κάνῃ,
τὸν Ροῦφο καὶ τὸν Ῥάλλη μὲ λόγια καλοπιάνει,
ἀλλ' ὅμως 'στὰ χαμένα ὅσα κι' ἂν πῇ πηγαίνουν,
καὶ 'στὴν παραίτησίν των κι' οἱ δύο ἐπιμένουν.
Μόλις κι' ἐκεῖνος ἤλθε ἀπὸ τὸ Μὸν'Ρεπὸ,
καὶ ἄρχισε ὁ Ῥάλλης τὸν πρῶτο του σκοπὸ.

Αὐταῖς ἡ νέαις φούριαις πολλοὺς ἐνθουσιάζουν,
καὶ ἀπὸ τώρα δόξαν καὶ πρόσδοον κυττάζουν·
ὅμως ἐγὼ δὲν βγάζω μιὰ λέξι ἀπ' τὸ στόμα,
καὶ τίποτα δὲν βλέπω, παρὰ καινούργιο κόμμα.
'Μπορεῖ καὶ ν' ἀπατῶμαι 'στὰς σκέψεις μου αὐτάς,
μὰ εἶμαι πότε πότε καὶ 'λίγο φαφλατᾶς.

Καὶ τώρα ὁ Τρικούπης γιὰ σίγουρα θὰ πέσῃ,
κι' ἀνάγκη τὴν βουλήν μας εὐθὺς νὰ προσκαλέσῃ.
Αὐτὰ καὶ ἄλλα λένε πολλοὶ 'στὰ καφφενεῖα,
κι' ὅλους μᾶς σφίγγει νέα πολιτικὴ μανία·
κι' ἐνῶ ἐμεῖς 'μιλοῦμε γιὰ τέτοια ἐδῶ πέρα,
μᾶς χαιρετᾷ μὲ γέλοιο ἡ προσφιλεῖς χολέρα.

Στὸν Πλατούτσα τὸν γνωστὸ ἔξη στίχους χρεωστῶ.

Ὁ διάσημος Πλατούτσας εἰς τὸ Ἄργος βασιλεύει,
γιὰ καπνοὺς, κρασιά καὶ φόρους κάθε τόσο δητορεύει,
κι' ὅποιος ἄνθρωπος, φωνάζει, δὲν γεννήθηκε Ἀργεῖτης,
εἶναι βάρβαρος, ἀγροῖκος, κι' ἀμαθέστατος πολίτης.
Μὲ φωναῖς καὶ τοῦ Τρικούπη ἐξεκούφανε τ' αὐτί,
μὰ γι' αὐτό καὶ τ' Ἄργος πρῶτο θὰ τὸν βγάλῃ βουλευτή.

Μ' ἀπλᾶ καὶ 'λίγα λόγια ἀπαντῶ 'στοῦ κόσμου τὸ μακρὺ καὶ τὸ κοντὸ.

Εἶπαν καὶ λένε μερικοὶ κολόκουρο πῶς 'πῆρα,
πῶς ἀνοιξε 'στῆς ἐκλογαῖς καὶ τοῦ Ῥωμιοῦ ἡ μοῖρα·
ἀλλὰ μ' ἐπισημότητα κι' ἐγὼ σᾶς βεβαιώνω,
πῶς τοῦ Νταλέκου ἔφαγα ἓνα γχιουβέτσι μόνο.
'Αν θέλετε, πιστέψετε 'στὰ λόγια μου αὐτά,
ἂν ὅμως δὲν πιστεύετε, δὲν δίνω δυὸ λεφτά.